

A taula amb en Rubén Ochandiano

La gravadora Panasonic, els 170 anys de Woody Allen i l'art d'explicar el procés a un madrileny en ple cuscús

Foto: Sergio Parra

El febrer de l'any 2012 vaig anar a Madrid a presentar la meva primera novel·la traduïda al castellà, *Todo lo que deberías saber antes de amarme*. La presentació era conjunta amb la resta de llibres d'una nova col·lecció de l'editorial Suma de Letras. Entre aquestes novetats hi havia el debut literari de l'actor i director Rubén Ochandiano (http://www.imdb.com/name/nm0643679/?ref=nm_sr_1), *Historia de amor sin título*. Recordo que va arribar tard a la llibreria Tipos infames perquè estava rodant la sèrie *Toledo*. No vam parlar. A la nit hi havia una festa al Cafè 40, amb una pantalla gegant a la Gran Via on no paraven de projectar les nostres cares i els nostres noms. Allà tampoc no vam parlar. O sigui que vam coincidir però no ens vam arribar a conèixer.

Al cap d'uns dies ens vam fer amics de Facebook. Més tard, al juliol, ell va llegir la meva novel·la i em va escriure per dir que li havia agradat. A principis de novembre es va publicar la seva. La vaig llegir a l'hospital, entre llençols blancs i olor a èter; acabaven d'operar al meu pare i m'hi vaig quedar a passar la nit. Quan van tancar els llums, no eren ni les deu, vaig asseure'm al passadís, davant la porta de l'habitació, i la vaig devorar. Al matí vaig enviar-li un missatge dient-li que m'havia encantat. L'agost de l'any següent jo era a París. Ell em va escriure un missatge; havia vist per Facebook que era allà i, com que estava passant una època ?francesa?, s'havia planejat viatjar-hi i potser ens podríem veure (i conèixer en persona). Però ja era tard. Després de quinze dies allà, l'endemà jo marxava a Itàlia a veure a la Sara Rosa, gran actriu i millor amiga.

Fa un parell de mesos, quan vaig començar aquest projecte, de seguida vaig tenir clar que era el moment d'aquest esperat cara a cara amb en Rubén. Fent un repàs a la seva carrera es veu clar que encaixa perfectament com a convidat: és un personatge amb moltes facetes, inquiet, ple d'energia, amb un món interior molt interessant... Va debutar al cinema de la mà d'Icíar Bollaín a *Flores de otro mundo*. Des d'aleshores ha treballat amb Pedro Almodóvar a *Los abrazos rotos*, Alejandro González Iñárritu a *Biutiful*, Steven Soderbergh a *Che: Guerrilla*, Motxo Armendáriz a *Silencio Roto* i *No tengas miedo*, o Daniel Calparsoro a *Asfalto* i *Guerreros*. També fa teatre, com a actor, director i dramaturg. Segur que molts el recordareu pels seus papers a les sèries *Al salir de clase* (<https://www.youtube.com/watch?v=GLGh1D9ozBg>) i, més recentment, *Toledo*. També ha escrit una novel·la i el podeu veure habitualment com a model en reportatges per a revistes de moda. Un home del renaixement al segle XXI.

Vaig escriure-li un missatge proposant-li venir a fer un *Guess Who's Coming To Dinner*. Va acceptar de seguida, aprofitant que estaria a Barcelona per rodar la nova pel·lícula del tàndem Corbacho/Cruz, amb qui ja va treballar a *Tapas* ara fa deu anys. Semblava que, per fi, ens coneixeríem després d'una curiosa història que s'ha allargat més de dos anys.

Ambientació:

Encens japonès que em van regalar uns amics però no sabia dir de què fa olor. (El mateix que al sopar amb la Sílvia Munt. Com podeu veure, se m'estan acabant els recursos al tercer sopar.)

Música: Selecció de cançons citades a *Historia de amor sin título* i selecció de música francesa. Temperatura agradable, una mica de calefacció al principi del sopar.

Menú :

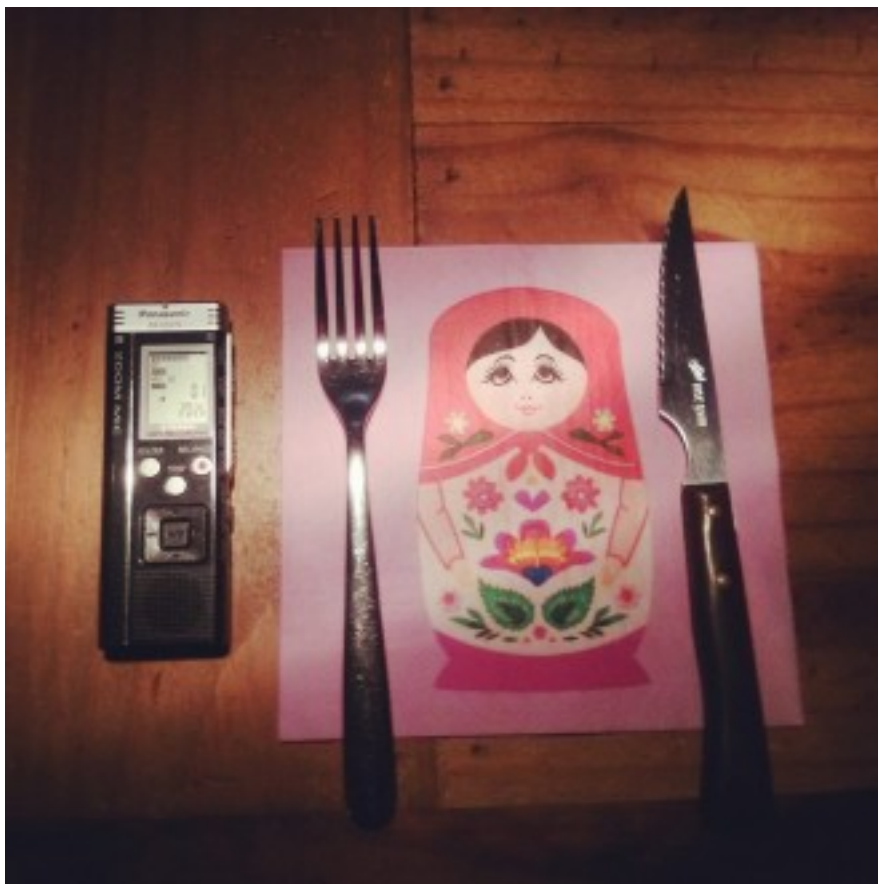
Entrant: Broqueta de mango, mandarina i anxova amb orenga.

Primer: Amanida de cuscús amb papaia, tomàquets cherry, rúcula, sal, oli i pebre negre.

Segon: Crestes farcides de gamba i salmó fresc amb ceba confitada o mermelada de tomàquet o mermelada de pinya i coco acompanyades de pebrots verds.

Postres: Formatge fresc amb caqui i ametlles i un polsim de canyella.

Vi cortesia d'en Rubén: Legaris Verdejo. Blanc. D.O. Rueda, 2013.

En Rubén, amb qui tinc en comú 31 amics de Facebook, arriba força puntual. Finalment, tal i com durant tot el dia he estat anunciant a les xarxes socials, no el rebo com fa l'Elvira Mínguez a *Tapas* (<https://www.youtube.com/watch?v=Uain1wQXV2g>). Hauria estat excessiu sent la primera vegada que ens trobem cara a cara; tot i això, ens abracem com a grans/vells amics. Li faig el tour obligat per la casa i després, ja al menjador, treu dues ampolles del mateix vi de la seva bossa. Reconeix que ha estat egoista portant vi blanc (que és el que li agrada) i que, a sobre, és calent perquè l'acaba de comprar. Res que un bon congelador no pugui solucionar. De fons sonen The Smiths. Em mira sorprès en reconèixer *There is a light that never goes out*. ?Què coincidència. Esta canción la puse en el montaje de La Gaviota?. Sí, ho sé. I també la cita a la seva novel·la. Res és casual en aquest sopar. En Rubén ja porta uns dies a Barcelona però encara no ha rodat cap escena de *Incidencias*, la seva nova pel·lícula: ?Estoy que me subo por las paredes. ¡Tengo unas ganas de empezar a rodar!?. Amb en José Corbacho i en Juan Cruz repeteix després de *Tapas*: ?Para mí fue una experiencia maravillosa. Entonces yo era mucho más joven y estaba más demandante, insolente, neurótico... Creo que ahora me tienen un poco de miedo?, confessa rient, però alguna cosa devia anar bé que l'hagin tornat a trucar. I no són els únics directors amb qui ha repetit. ?Deseo con todas mis fuerzas volver a rodar con Almodóvar. Conmigo fue adorable y muy generoso y me hacía reír muchísimo. Es un genio?.

Com que em veu preocupat amb la gravadora Panasonic RR-US570, em suggereix que també gravi la conversa amb el mòbil. No li faig cas fins després del primer plat, cosa de la qual em penediré perquè, efectivament, la gravadora està fallant i part de la següent conversa quedarà tallada i patiré a l'hora de reproduir-la. No sé com anem a parar a la situació actual del teatre. Ell, que viu a Madrid, té la sensació que aquí tenim les coses més fàcils, que com a mínim existeix certa recompensa al mèrit: ?Vales según lo que hagas. Si haces mucho, te acaban valorando?. També percep que aquí fem més coses: La Kompanyia lliure que en Lluís Pascual ha muntat al

Teatre Lliure, els projectes d'en Nao Albet i en Marcel Borràs, l'Ivan Morales ha estrenat a Madrid la sensacional *Sé de un lugar...* Intento treure-li del cap de seguida la primera idea; aquí, com a tot arreu, ens és més fàcil trobar profetes a fora de casa. Pel que fa a si fem més coses, segur que allà també s'espavilen. És normal que la gent, cansada d'estar aturada, decideixi muntar petites companyies i tirar endavant projecte valents. Li explico el cas de l'Estel Solé i els seus *Animals de companyia*, o el meu propi amb *À trois teatre*, que hem creat amb la Montse Rodríguez i en Quim Àvila. Com a mínim a Madrid encara no ha arribat la Taquilla inversa (el públic paga a la sortida el que vol). Quan li explico el concepte a en Rubén, al·lucina: ?Pero si esto es mendicidad. ¡Pasar la gorra! No me extraña que luego nos tachen de hippies?.

A principis d'aquest any em van convidar a participar en un seminari a la Casa de Velázquez de Madrid (ara us pensareu que em passo el dia allà). El professor Fabrice Corrons, de la Universitat de Toulouse, versava la seva ponència sobre el teatre català i madrileny, que sembla que visquin d'esquena. En Rubén està d'acord amb aquesta visió i reconeix que és trist que exportem poques coses d'una ciutat a l'altra. ?Allí sé dónde moverme -s'excusa-, sé dónde presentar un proyecto, pero en Barcelona no tengo ni idea?. El mateix ens passa als d'aquí quan volem anar allà, però no només és un problema de contactes, em temo. Llanço a l'aire la idea que s'haurien de crear sinergies, fer projectes que barreassin artistes de les dues ciutats, cosa que segur que ens facilitaria moltes coses.

Entrant: Broqueta de mango, mandarina i anxova amb orenga.

Punxem a cada broqueta un tall de mango, un gra de mandarina i una anxova. Espolsem una mica d'orenga per sobre. Servim amb algun gra més de mandarina per decorar. Temps de

preparació: 7 minuts.

Vi: Legaris Verdejo. Blanc. D.O. Rueda, 2013. 6,25? (En Rubén amb un glaçó de gel).

Després d'un brindis, celebrant aquest encontre que tant s'ha fet pregar, ataquem les broquetes que ell troba delicioses. Surt el tema de la nostra primera connexió, la col·lecció *Conspicua* on l'editorial Suma de Letras va encabir les nostres novel·les. Tot i la bona experiència de publicar, la primera per a ell, tots dos sabem que aquell no era exactament el nostre lloc i l'editorial no va fer massa per les novel·les. ?Yo hice toda la promoción que pude, pero poco más estaba en mis manos. Todos sabemos que en novelas así o tienen una buena plataforma detrás o es muy difícil que lleguen al público a no ser, claro, que de repente suceda algo mágico. Pero eso, desgraciadamente, sucede una vez entre un millón?. I no va ser el nostre cas. *Todo lo que deberías saber antes de amarme* i *Historia de amor sin título* tenen més coses en comú de les que ens pensem. Tots dos vam farcir-les de referents musicals, cinematogràfics i artístics en general. La seva partia d'un guió de cine que no va trobar producció. ?Salía de un lugar que palpitaba con mucha fuerza y no quería que se quedara olvidado en un cajón. Tenía la necesidad de que viera la luz?. La seva primera experiència com a dramaturg, a part de les adaptacions de *La gaviota* de Txékhov i d'*Antígona* d'Anouilh, va ser *Animal*, una història que tot i partir del mateix lloc que la novel·la (visceral, pertorbador, angioixant), és molt diferent i suposa un pas més enllà. Llegint-la (no vaig tenir la sort de veure el muntatge a La casa de la portera de Madrid) em va semblar que era molt Haneke. ?Mi idea era hacer algo muy blanco y estilizado, muy nórdico, marcando cierta distancia con el público para mostrar esa pareja burguesa muy limpia, muy guapa... estoy muy orgulloso del texto pero menos del montaje ya que las limitaciones de la sala (pequeña y oscura) iban a la contra de todo lo que tenía en mente. No descarto hacer un nuevo montaje en un futuro que se acerque más a mi idea inicial?.

Com la majoria d'actors que després es passen a la direcció, va començar actuant, en el seu cas amb un paper episòdic a la sèrie *Médico de familia*. En teatre s'ha posat a les ordres de Calixto Bieito o d'Antonio Mercero. ?Un día me di cuenta de que me apetecía meterme todo el rato con todo, opinar de todo, y empezó a despertar en mí la curiosidad por dirigir?. Després de debutar amb *La gaviota* al Teatro Lara de Madrid, ha dirigit la particular versió d'*Antígona*, estrenada al Matadero de Madrid, i l'esmentada *Animal*. Fa poc li va arribar un encàrrec de Canal Plus per gravar un fals pilot per promocionar una nova webserie, *Crossover*. ?Para mí ha sido un lujo poder escribir i dirigir esta historia de veinte minutos donde me lo he pasado genial?. Com a director ha repetit moltes vegades amb els mateixos actors. És dels que, si flueix, té tendència a crear família ?pero sin forzarlo?. ?A veces la gente toma caminos distintos y entonces es difícil que suceda, pero es interesante cuando te conoces y has establecido un código. Es trabajo ganado porque dejas de intentar demostrar lo que sabes hacer y, simplemente, lo haces?.

Primer: Amanida de cuscús amb papaia, tomàquets cherry i rúcula amb oli, sal i pebre negre.

Es prepara el cuscús i es deixa refredar. Es tallen en daus petits la papaia i per la meitat els tomàquets. Muntem el plat amb una muntanyeta de cuscús, a sobre la papaia i els tomàquets, la rúcula i ho amanim amb oli, sal i pebre negre. Preparació: 10 minuts.

Vi: Continuem amb el Legaris blanc (que ja és prou fred i no cal gel).

Encetem l'amanida amb un tema delicat. A finals del 2012 en Rubén va començar un projecte de llargmetratge molt personal titulat *Cuento de verano*. Ell n'era actor, guionista i director (juntament amb Carlos Dorrego). Com que no sé en quina fase està la pel·lícula, l'hi pregunto. ¿Fue muy placentero hacerlo, el mes de rodaje fue delicioso, pero por una serie de circunstancias llegó un momento en que sentí que ya había dado todo lo que debía dar al proyecto. Por una cuestión de respeto a mí mismo, he decidido retirar mi nombre y que siga el camino que deba. Pero prefiero no estar implicado, aunque como actor es inevitable que siga relacionado con él?. Li pregunto si experiències com aquesta fan que aprenguis a dir ?no? quan cal. ¿Pues a mí me cuesta más decir que sí, fíjate. Y de alguna manera, bajarme del proyecto de *Cuento de verano* fue decir que sí. Decir sí a proyectos nuevos que te van a aportar cosas nuevas?. Per ara no té ganes de repetir una experiència tan romàntica com la de tirar endavant un projecte sense mitjans, amb la sensació de fer-ho per hobby, cosa que en aquest país es té per normal: com que els artistes fem el que ens agrada, és igual si cobrem o no. ¿Nos hemos convertido en Buenos Aires. Yo viví un año allí y la cosa funcionaba así. Trabajaban en forma de cooperativa pero luego todos tenían trabajos alimenticios para pagar las facturas y el alquiler. Y eso no me apetece. Por eso voy a esperar a que salgan las circunstancias propicias para dirigir un proyecto sin tener que

perder dinero.?

?Oye, dime qué ha pasado con el 9N?. Ja ho tenim, penso, política d'alt voltatge al primer plat. ?Una cosa que me ha sorprendido gratamente, fue ver que todo se hizo desde un lugar muy civilizado. En Madrid hubieran salido hordas de gentuza a quemar contenedores. Me pareció admirable. Hace mucho que no pasaba tanto tiempo seguido en Barcelona y noto más que nunca una identidad diferente. No sé si es de forma consciente o una inercia, pero noto que está todo mucho más pronunciado. A mí me da un poco de pena; me gusta tanto esta ciudad, bueno esta tierra en general, que pienso que es una putada que si os independizáis, dejará de ser un algo mía. Y si me va a quedar Madrid, Andalucía o las dos Castillas, ¡pues vaya gracia! (riures) Pero entiendo que estéis hasta la polla de que el discurso para no dejaros votar sea tan naif como «no porque es anticonstitucional». Toda revolución ha venido de un momento ilegal. Es muy absurdo. Cuando les interesa sí que cambian las leyes corriendo?. Encetem una interessant conversa sobre el tema, amb els arguments del sí/sí, sí/no i no que tots sabem i que, de debò, reproduir ara aquí es faria llarg i pesat. Això sí, tot amb absolut respecte i gran interès. Creieu-me, d'aquesta manera dóna gust parlar de política amb un madrileny. El que ha notat en Rubén des que és aquí és que quasi sempre li parlen català. ?Aunque yo pregunte en castellano me responden en catalán. Pero sin hostilidad. Por primera vez noto que existe esta cosa de reivindicar la identidad desde la lengua?. Segurament té raó; els catalans, en general, sempre hem tingut la deferència de canviar al castellà quan algú ens parla en aquest idioma, tot i saber que l'altre ens entén en català. Amb actituds com aquesta potser després no ens hauríem de queixar per la nostra part de culpa en el conflicte lingüístic. Hem començat a reaccionar?

Segon: Crestes farcides de gamba i salmó fresc amb ceba confitada o melmelada de tomàquet o melmelada de pinya i coco acompanyades de pebrots verds.

Fregim tres gambes a la paella. Les pelem i tallem per la meitat. Tallem el salmó fresc en tires d'un dit d'amplada. Col·loquem la massa de les crestes sobre la taula. Les farcim cada una amb mitja gamba i un tallet de salmó cru. Posem una mica de melmelada de tomàquet en dues crestes. Melmelada de pinya i coco a dues altres. I ceba caramel·litzada a les dues restants. Les tanquem amb una forquilla. Fregim les crestes a la paella amb un dit d'oli. Quan estiguin daurades les traiem, les posem sobre paper de cuina per absorbir l'oli sobrant. Les posem al plat amb una mica de la melmelada que li pertoca al costat. Saltegem els pebrots verds a la paella i els posem al plat. Temps de preparació: 15 minuts.

Vi: Continuem amb el Legaris blanc (obrim la segona ampolla que encara era al congelador i se'ns ha congelat. Ara segur que no cal gel).

Durant una època, precisament quan jo era a París, en Rubén va tenir certa obsessió amb l'actor francès Louis Garrel (que fins i tot apareix a la seva novel·la), i amb tot el relacionat amb el país veí. El punt culminant del seu somni francès va ser el rodatge de *Le Sanctuaire*, una TV movie per a Canal Plus França. ¿Louis Garrel está envejeciendo muy mal. Ya no es tan guapo? admitet amb un somriure. ¿Rodar la película me hizo dar cuenta de que hablo el francés mucho peor de lo que creía. Quería irme tres meses a París para aprender bien el idioma pero el rodaje de Corbacho y Cruz se ha adelantado, así que he tenido que postergarlo. Si no pasa nada cuando terminemos, me iré para allá a estudiar.¿ Porta una temporada esplèndida, amb obres que han funcionat molt bé com *Antígona* i *Animal*, pel·lícules del nivell de *Los abrazos rotos*, *Biutiful*, *Che: Guerrilla* o *No tengas miedo* i creu que aquesta petita parada li anirà molt bé ara que no té cap projecte concretat per al futur immediat.

M'explica que també està aprenent a viure. ¿Existió una vuelta a la familia que fue muy sanadora para todos y creo que esto me ha aportado una estabilidad importante?. Accepta bé les critiques en general. ¿Una crítica hecha desde el amor es un regalo. De lo que estoy cansado es de que todo el mundo se vea con el derecho de ofrecerte su opinión, honesta, sin que tú se la pidas. Y no sólo hablo a nivel profesional?. Una cosa que tenim en comú és certa tendència per atraure psicòpates. L'última que em va assetjar a mi, via Facebook, va acabar sent la llavor per al meu relat *Escriure a un escriptor* inclòs a l'antologia *Els caus secrets* (Moll Editorial, 2013). Els seus amics de vegades li pregunten si no pot tenir algun fan ?normal?. Em faig un fart de riure quan m'explica que l'actriu Ana Morgade anomena ?la loca del peluche? a aquelles fans que l'esperen a la sortida del plató amb un peluix per regalar-li. Tot i el perill que suposen les xarxes socials, en Rubén no té cap problema per penjar, de tant en tant, alguna foto amb la seva parella. ¿Lo hago como ejercicio absolutamente consciente. Siempre he vivido con mucho pudor lo de mostrar mi vida privada pero un día decidí que estaba bien hacerlo. Mi chico es maravilloso y quiero vivirlo con naturalidad?. Aleshores diu una frase preciosa amb la qual em sento molt identificat: ¿La vida me regala a menudo la fortuna de cruzarme con gente excepcional?. No tot han de ser psicòpates, afegeixo jo.

Quines son les pretensions que, en general, ens mouen per començar un projecte? ¿Siempre pretendes hacer tu Obra Maestra, pero es parte del proceso que no salga bien. ¿Tú crees que cuando un director importante hace una mala película, desde el principio dice: me da igual, voy a hacer una mierda??. Coincidim que és normal que als directors o novel·listes que treballen molt no tot els surti rodó. S'identifica amb ells, ja que també té la necessitat de treballar constantment. ¿Yo necesito trabajar. *La evolución* (el seu darrer treball teatral com a dramaturg i guionista, vist als teatres Arte i Galilei de Madrid) no ha sido lo que esperaba ni con el reparto ni con la sala, pero era lo que tenía para hacer en ese momento. Necesito dirigir, actuar... No puedo pasarme cinco años tramando el plan para hacer mi *Masterpiece*. Me fascina que Woody Allen, con los ciento sesenta años que debe tener (riures) siga haciendo una película cada año. Es maravilloso?.

M'interessa saber com se li acuden les idees per escriure: ?La historia acaba por encontrarme a mí más que yo a la historia?. Tinc curiositat per saber com li va venir al cap *Animal* (Barri residencial. Després d'una agradable tarda, Ismaël es queda a dormir a casa dels seus amics Anna i Max. Al matí, descobreixen que la seva filla de tres anys ha estat agredida durant la nit). ?Pasé una noche en la buhardilla de la casa de un matrimonio muy burgués. Durante la noche escuché un ruido en la casa; como soy muy miedoso pensé que quizás habían entrado a robar. Sé que esto habla muy mal del matrimonio (riures) pero pensé que si pasaba algo en la casa, seguro que me iban a culpar a mí, porqué me veían como el hippie?. Tot i que el tenim més vist com a actor de cinema o tele, també ha actuat al teatre, però li té molt respecte. ?No he conseguido actuar nunca en teatro sin que aparezca, en un momento u otro, el pánico.? A *Antígona*, a mes de dirigir, també actuava. ?Fue una hostia muy dolorosa de la que salí muy curtido. Me tuvieron que sustituir porque un día me puse enfermo. Dirigir y actuar son tareas antagónicas: una exige estar sólido y la otra blando. Fue durísimo.?

Postres: Formatge fresc amb caqui i ametlles i un polsim de canyella.

Traiem la pela i els pinyols a dos caquis ben madurs. En un bol hi posem una cullerada sopera, generosa, de formatge fresc i un dels caquis desfets al voltant. Algunes ametlles torrades per sobre i un polsim de canyella. Temps de preparació: 5 minuts.

Quan em veu preparar les postres em pregunta si la fruita que estic pelant són caquis. ?No los he probado jamás. Mi abuelo tiene un árbol en la huerta y toda la familia dice que son deliciosos?. M'alegra saber que descobrirà aquesta dolça fruita sopant a casa meva. Un altre punt en comú

entre en Rubén i jo: Calixto Bieito. A la nota final de la meua novel·la *El cementiri* (Columna, 2013) explico la meua difícil experiència amb el director burgalès. Ell, que va treballar amb Bieito a *Don Carlos*, també el va patir: ¿Todas las experiencias que puedo compartir contigo como actor en teatro, ¡han sido traumáticas! Con Calixto tuvimos enamoramiento absoluto al principio, pero entonces me rompí un pie. Fue una putada porque al cabo de tres días íbamos a un festival importante. A partir de allí fue una pesadilla; estuve escayolado todo el verano y un mes y pico haciendo rehabilitación. Luego me incorporé en Madrid, pero la relación era extraña. Creo que él lo vivió como una traición porque me propuso que lo hiciera con muletas, con silla de ruedas? pero la obra, físicamente era muy exigente. Empezaba la función saltando desde una jaula de tres metros y, la verdad, no me veía capaz de afrontarla escayolado. Creo que Calixto nunca me lo perdonó?. Parlem d'interpretació, dels límits d'un actor, de donar-ho tot a escena (amb risc de deixar-hi el físic), de deixar-t'hi la pell però que, després, et diguin que no arribaves al públic. ¿Los argentinos lo hacen muy bien lo de darlo todo pero con una técnica impecable. Amo su teatro?. La resposta de per què són tan bons actors els argentins és contundent: ¿Porqué son muy mentirosos (riures). Piensa que estoy divorciado de un argentino, por lo que les conozco muy bien (més riures). Es un pueblo volcado en el psicoanálisis y están educados en un lenguaje pulcro de mentir y manipular. Nosotros les parecemos unos brutos. Allí van al psicólogo como aquí vamos al gimnasio.?

Jo, que he vist pràcticament totes les seves pel·lícules, he catalogat els seus personatges en dues categories: bons boníssims o dolents dolentíssims. Després hi ha alguns psicòpates, però menys. I el cert és que encaixa molt bé tant fent de bo com de dolent. ¿Nunca lo había pensado y me encanta que me lo digas. Ojalá lea esto mucha gente, porque hace mucho que no me llaman para papeles de bueno. Ahora sólo hago de perturbado. Aunque luego, cuando hago de bueno, me aburro muchísimo. Pero es cierto que si el personaje está bien escrito, da igual si es bueno o malo?. Parlant d'interpretació, amb un somriure burla li recordo que va ser un dels protagonistes de *Al salir de clase*, aquella mítica sèrie adolescent de Tele 5. Ara encara el reconeixen pel paper que hi feia. ¿Con la barba menos [i els cabells, penso jo], por suerte, pero me pasa una cosa muy siniestra; el otro día, sin ir más lejos, con un taxista pero alguna vez con teleoperadoras que me reconocen por la voz?. D'acord que té una veu característica i que, segons imdb.com, va fer 190 capítols de la sèrie, però que catorze anys després encara el reconeguin per aquell paper no deixa de ser una mica pertorbador.

Em sorprèn la seva sinceritat a l'hora de parlar del seu pas per la sèrie i de reconèixer certs comportaments típics de la joventut que jo també he tingut. ¿Fue una experiencia estupenda a pesar de que en aquel momento lo manejé muy mal: yo quería ser como Sean Penn y todo a mi alrededor me parecía muy cutre. Quizás no lo aproveché bien ni hice los amigos suficientes y fui un poco soberbio, pero lo recuerdo con mucho cariño. Y ahora soy un icono de los 90?. El comentari ens fa riure però no m'impresiona: estic acostumat a tenir icones dels 80 i 90 sopant en aquesta taula: Elisenda Roca

(<http://catorze.naciodigital.cat/noticia/442/taula/amb/elisenda/roca>) a *Cifras y letras* o Sílvia Munt (<http://catorze.naciodigital.cat/noticia/475/taula/amb/silvia/munt>) a *La placa del diamant*.

Tot i la comoditat de la conversa, arriba l'hora d'anar acabant. Hem tardat anys a trobar-nos però sembla que la sintonia que hi ha entre tots dos és molt bona. Ens acomiadem amb una abraçada i la promesa de, potser un dia, fer un projecte junts. Mentre recullo la taula, recordo un fragment de la seva novel·la on diu: ¿Yo quiero ser Javier Marías, quiero ser Augusten Burroughs, quiero ser Kureishi, Salinger, Gustavo Martín Garzo, Álvaro Pombo, A.M.Homes, Ishiguro?. M'he oblidat de preguntar-li si encara és vigent aquesta llista, però el més greu és que no ens hem fet la foto de rigor que ha d'acompanyar aquest article. No és la primera vegada que me n'oblido. Com diu l'actor Joan Sureda, dos oblits en tres sopars és una bona mitjana. Envio un Whatsapp al Rubén agraint-li la vetllada i dient-li que haurem de tornar a quedar per fer-nos la foto. Potser també ho aprofito per demanar-li qui li agradaria ser en realitat. Sona a excusa, ho sé, com en una pel·lícula francesa.

14 coses que cal saber d'en Rubén Ochandiano:

1. Va néixer un 3 d'octubre de 1980, el dia del meu sant.
2. Sempre posa glaçons al vi blanc (¡!)
3. La seva especialitat culinària és la lassanya de carbassa, i el cuscús li surt fatal.
4. Accepta totes les sol·licituds d'amistat de Facebook i té comptes a Twitter i Instagram.
5. Li encanta la sensació de llar: pel·li, sofà, manta i fer la ?cullereta? amb la seva parella. Dins la seva vida més o menys caòtica d'assajos, rodatges, promocions i viatges, aquests moments casolans li donen estabilitat.
6. És un fan absolut de Woody Allen. Fa poc va tornar a veure *Vicky Cristina Barcelona* i pensa que no estava tan malament. Li sembla molt més aberrant *Desde Roma con amor*.

7. És un fan absolut del Daniel Veronesse.
8. Abans de començar cada treball, intenta ser molt conscient de què pot aportar ell al projecte i el projecte a ell.
9. Recomana *Magical girl* (Carlos Vermut, 2014), no entén perquè la gent no omple els cinemes per veure-la, i *Relatos salvajes* (Damián Szifró, 2014), l'ha vist dos cops i li van encantar la trama i els actors.
10. Entén que hi hagi productes culturals de consum ràpid. ?A veces apetece más comerse una *cheeseburger* que un plato elaborado o es más fácil escuchar a Mecano que La Traviata, pero deberíamos hacer el esfuerzo de descubrir cosas nuevas, y aparentemente menos asequibles?.
11. Com a actor no li importaria sortir a Torrente però, sobretot, vol fer un *Magical girl*. Li encantaria que el dirigissin l'Alex de la Iglesia, l'Alberto Rodríguez o l'Alejandro Amenábar. Per ell, la millor cineasta que ha donat aquest país els darrers vint anys és la Mar Coll. ?Tiene un talento sobrenatural y no entiendo por qué la han tratado tan mal. ¡Quiero trabajar con ella!?.
12. Arran de la destructiva crítica que va fer Carlos Boyero de *Los abrazos rotos*, la Penélope Cruz li va aconsellar que no es busqués mai a Google ni llegís les crítiques. Li va fer cas i no es busca mai a internet.
13. El productor de *Toledo* li va advertir que els espectadors estarien fent altres coses mentre miressin la sèrie, per tant era important que la seva interpretació de l'Arzobispo Oliva fos amb un traç gruixut. Per al personatge, va agafar com a referents a Lord Voldemort (dolent de Harry Potter) i Hannibal Lecter.
14. És fan de la sèrie *American Horror Story*. La tercera temporada li va encantar i la quarta, que està veient ara, troba que és la millor. La segona, però, no la va acabar. La va trobar massa tarada, fins i tot per ell. També li agrada molt *Orange is the New Black* i *The Walking Dead*.